

pokračování v bezpředmětné exekuci zajišťovací povolené 2. dubna 1929 Povolil-li tedy soudce, jenž vedl referát poručenský, usnesením ze dne 7. prosince 1931, by Martě J-ové za zletilou prohlášené bylo vydáno veškeré jmění pro ni soudně uschované bez ohledu na zajišťovací exekuci ze dne 2. dubna 1929 a bez ohledu na usnesení o přikázání k vybrání ze dne 10. července 1930, nepochybil, neboť usnesení ta se netýkala jmění patřícího poručenice Martě J-ové a jimi nebylo jmění toto zabaveno. Soudce, vydavší povolení k vybrání tohoto jmění Martou J-ovou, neporušil tím svou úřední povinnost a nedopustil se porušení práva a způsobení škody u výkonu svého soudcovského úřadu. Není zde tudíž ani podmínky rukojemského závazku čs. státu za závazek soudcův vyplývající z porušení práva podle § 1 zák. syndikátního ze dne 12. července 1872 číslo 112 ř. zák. Při tom jest lhostejno, že soudce vedoucí poručenský referát byl mylného domnění, že jmění nezletilé Marty J-ové jsoucí v soudní úschově bylo platně zabaveno povolením zajišťovací exekuce ze dne 2. dubna 1929, jak vidno jednak z jeho poznámky ze dne 8. ledna 1931 na listu majetkovém, jednak z toho, že sdělil dne 7. května 1929 poručníku, že došla zajišťovací exekuce, již tento vzal k vědomosti, že nevrátil usnesení o zabavení deposita a usnesení o přikázání k vybrání, že neodmítl urgence o výplatu žalobcem, neboť pro otázku, zda byl povinen poukázati z deposita k výplatě peněz žalobcem vymáhaný, jest jediné rozhodnou okolností, zda bylo depositum nezl. Marty J-ové platně zabaveno, čili nic. Na otázku tu jest však odpověděti záporně. Vzhledem k tomu netřeba se již zabývatí otázkou, zda měl žalobce podati rekurs proti usnesení ze dne 7. prosince 1931, jímž bylo povoleno zletěné Martě J-vé vybrání jmění z deposita, a zda měl žalobce, dříve než podal žalobu syndikátní, podati exekuci na nyní již zletilou Martu J-ovou a teprve o její bezvyslednost opřítí žalobu o náhradu škody čs. státem.

Čís. 13230.

Protokol o doložkách o rozsudím ze dne 24. září 1923 (čís. 191 sb. z. a n. z roku 1931) nabytí mezinárodní působnosti (účinnosti) pro Československou republiku teprve 7. listopadu 1931.

(Rozh. ze dne 1. února 1934, R I 1004/33.)

Na základě rozhodčího výroku vydaného rozhodčím Arturem H-em v Londýně, povolil soud první stolice exekuci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jde o exekuci na základě rozhodčího výroku vydaného rozhodčím Arturem H-em v Londýně, tedy o exekuci na základě cizozemského rozhodčího výroku. Strana vymáhající se dovolává k odůvodnění exekučního návrhu mezinárodní úmluvy o vykonatelnosti cizích rozhodčích výroků ratifikované v Československu dne 31. srpna 1931 a uveřejněné ve sbírce zákonů a nařízení ze dne 14. prosince 1931, čís. 192, avšak neprávem, neboť podle čl. 6 a 8 úmluvy nabytá tato úmluva působnosti pro Československou republiku teprve dne 18. prosince 1931, kdežto rozhodčí nález vydán byl již dne 11. listopadu 1930, takže úmluva tato se na tento rozhodčí výrok ne-

vztahuje. Nehledíc však k tomu, musí podle § 577 c. ř. s. smlouva o rozsudím zřízena býti písemně a, poněvadž vymáhající strana písemnou smlouvu nepředložila, nemělo býti exekučnímu návrhu vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Lze přisvědčiti stěžovatelce, že rozhodné pro posouzení otázky, na které rozhodčí výroky se vztahuje úmluva o vykonatelnosti cizích rozhodčích výroků ze dne 26. září 1927 čís. 192 sb. z. a n. na rok 1931, jest ustanovení čl. 6 této úmluvy, podle něhož se úmluva vztahuje jen na rozhodčí výroky, které byly vydány po té, kdy nabyt účinnosti Protokol o rozhodčích doložkách vyložených v Ženevě od 24. září 1923 (čís. 191 sb. z. a n. na rok 1931). Nelze však přisvědčiti výkladu, který dává stěžovatelka ustanovení bodu 6 tohoto protokolu. Podle první věty tohoto bodu stane se protokol o doložkách o rozsudím účinným, jakmile byly složeny dvě ratifikační listiny, čemuž jest rozuměti tak, že se stane účinným jen pro příslušné dva státy, které právě složily tyto dvě listiny, jak to nepochybně vyplývá z další věty tohoto článku, podle kterého nabude uvedený protokol později účinnosti pro každý smluvní stát za měsíc po té, kdy Generální sekretář Společnosti Národů podá zprávu o složení jeho ratifikační listiny. Podle toho ovšem se může přihoditi, že rozhodčí výrok týkající se příslušníků dvou různých států byl vydán v době, kdy protokol o doložkách o rozsudím se stal účinným v jednom z příslušných států, nikoli však také v druhém. Důsledkem toho však může býti jediné to, že se tento rozhodčí výrok stane vykonatelným jen v onom, nikoli však také v druhém státě. Poněvadž notifikace o složení ratifikační listiny Československé republiky týkající se protokolu o doložkách o rozsudím podle bodu 6 se stala 7. října 1931, jak vysvítá z vyhlášky uvedeného protokolu ve sb. z. a n., nabyt tento protokol mezinárodní působnosti (účinnosti) pro Československou republiku teprve 7. listopadu 1931, jak rovněž ve vyhlášce výslovně uvedeno a jest proto přisvědčiti názoru rekursního soudu, že se úmluva o vykonatelnosti cizích rozhodčích výroků č. 192/31 nevztahuje na rozhodčí výroky ze dne 11. listopadu 1930 tvořící exekuční titul.

Čís. 13231.

Vyživovací zákon (ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931).

Soud, rozhoduje o tom, zda má býti učiněn návrh na stíhání pro trestný čin podle § 8 zák., jest oprávněn uvažovati o vhodnosti a odůvodněnosti návrhu na stíhání, jakož i o tom, zda zjištěné okolnosti odůvodňují podezření ze řečeného přestupku. Ustanovení § 84 tr. ř. nepřichází tu v úvahu.

(Rozh. ze dne 1. února 1934, R I 1296/33.)